

Entrevista a Nadal Batle

“TV3 és l'instrument més fort i subtil d'espanyolització”

Nadal Batle, rector de la Universitat de les Illes Balears, declara en aquesta entrevista la seva preocupació pel que ell anomena la manca de voluntat dels polítics catalans per assumir una estructuració dels Països Catalans més enllà del fet cultural.

Quin tipus de col.laboració hi ha entre les universitats dels Països Catalans?

—La resposta és que la col.laboració no és isotròpica. Entre algunes n'hi ha més i entre d'altres n'hi ha menys.

—¿Creu que la Universitat s'ha de limitar a ser un ens purament acadèmic, o també ha de ser un element de creació de consciència nacional?

—Crec que forma part de la formació acadèmica aquesta adquisició de consciència del lloc i de l'entorn. No veig aquesta dicotomia. Crec que la Universitat ha de ser el fòrum d'activitat acadèmica i en especial de creació d'actituds envers el nostre país.

—¿Com veu la situació de la llengua catalana?

—Més o menys com la meua salut.

—¿I com està la seva salut, senyor rector?

—Tenc una mala salut de ferro.

—...?

—Ho he dit moltes vegades i no s'ha entès ni m'he sabut explicar, i supòs que si ho torn a dir no se m'entendrà. Jo estic en una etapa de la meua vida que ja és *terminal*, la qual cosa no vol dir que no estimi amb una desesperada dolor aquesta vida meua, el que em molesta és que sigui el començament de la fi. La decadència és ineluctable. I si he de donar vida a una cosa, m'estimo més donar-la a aquells que m'han afavorit i que d'alguna manera ompliran de contingut el meu passat. I quan jo dic que "català o anglès" [es refereix a unes declaracions fetes a la revista *El Mirall*, àmpliament reproduïdes per la premsa local, en les quals deia que era partidari de l'ús de l'anglès i el català; aquestes declaracions van provocar que certs sectors acusessin Nadal Batle de tenir actituds "antiespanyoles"]. És el mateix que passa amb la meua salut. A mi m'agradaria viure sempre, però sé que això no és possible i per tant val la pena

"La situació de la llengua catalana va més o menys com la meua salut".

JOAN CELIA

deixar un heretatge el més digne i decent possible, i de futur per al nostre poble, un instrument per tal que el meu país sobrevisqui la desaparició de la seva llengua, sense absorció forçada, i li passi com a Irlanda, que la llengua de substitució ha estat, en part, un element de reafirmació.

—¿Com veu els processos independentistes als països de l'Est i com creu que poden afectar en el cas dels Països Catalans?

—Si *augur, augurem...* Qualsevol cosa feta contra aquests sistemes totalitaris, si guin *comunistoides* o nazis, és positiva.

De tota manera, crec que tot això pot tenir un efecte contrari al que desitjaríem. No hem de perdre de vista, i això no ho ha dit mai ningú, que els estats de l'Europa de l'Est que tenen minories fan servir aquestes com a consumidors dels seus productes *culturals*, com cançons, teatre, esports, llibres de text, televisió. Veritables complexos de negocis. I si és així serà difícil. Tenc certes prevencions amb Europa... Tenc por...

—¿Per quin motiu?

—Perquè hi ha gent que té gran experiència en camps de gas. No m'inspira cap

"El model dels Estats Units és el més respectuós per a l'individu".

JOAN CELIS

confiança aquesta Europa pel que fa a les minories.

—*¿Està parlant d'una Europa dominada per la gran Alemanya?*

—Ho diré d'una altra manera. El model dels Estats Units és el més respectuós per a l'individu. Als Estats Units seria impensable fer districtes electorals que fossin tota la Federació. No té justificació, des del punt de vista democràtic, fer unes eleccions europees on un districte electoral sigui l'estat espanyol. ¡Això repugna als demòcrates de bona sang! Però, d'això, no en diu res ningú. Els presidents de Catalunya, les Balears, Galícia i Euskadi no han piulat. Ja s'hi avenen. ¿Com es pot entendre que una Europa tan democràtica, i que tant es preocupa pels estats bàltics, no se'n preocupi, ¿d'això? Tenc els meus dubtes sobre els grans estats europeus.

—*¿Creu en una possible estructuració dels Països Catalans més enllà de l'aspecte purament cultural?*

—¿He de contestar el que vull o el que veig?

—*El que veu.*

—És que el que vull és una cosa, però no ho he vist. I cada vegada estic més descoratjat: cap voluntat, sobretot per part de la gent del Principat, que són els que haurien d'assumir més aquesta comesa, que això sigui això. Una de les concauses més greus és que l'instrument d'espanyolització més fort dels darrers anys és TV3. L'instrument d'espanyolització més fort i més subtil que hagués pogut imaginar, perquè és la tècnica del cavall de Troia.

Tot està absolutament tan dirigit per espanyolitzar, per fer perdre la consciència de catalans... La veritat és que em sorprèn l'habilitat dels directius. No els veia tan hàbils ni capacitats...

—*¿Quines en són les raons, segons vostè, senyor rector?*

—No, ara no s'escau, per bé que són òbvies si s'és sensible a aquestes coses. En

“Fa uns anys, discutint amb una comunista mallorquina, jo deia que, si mai hi havia un referèndum per votar sobre la independència de la meva terra, no hauríem de votar més que els d'aquí, i no els de fora”.

una altra ocasió, potser. En definitiva, ser català és molt més que tenir una certa adreça postal, i molt més que una llengua. Jo parlo català perquè sóc català, no sóc català perquè parlo català. I aquest és un dels punts crucials, el fons de la qüestió. Crec que tots els de TV3 ho saben ben bé i ho volen obliterated de la consciència dels catalans.

—*I si TV3 respon a un model fet pels polítics, és a dir, per Convergència i Unió, això vol dir que...*

—Això jo no ho sé.

—*¿Com avalua la situació, des del punt de vista nacional, a les Illes Balears després d'aquests anys d'autonomia?*

—Jo no dic que ho tinguem bé, però ho tenim molt millor que ho teníem. Almenys hem aconseguit que no hi hagi cap dirigent que digui que se n'anirà amb tots els estols si algú parla d'independència, en contraposició al que passa a Barcelona. Fa uns anys, discutint amb una comunista mallorquina, jo deia que, si mai hi havia un referèndum per votar sobre la independència de la meva terra, no hauríem de votar més que els d'aquí, i no els de fora. I ella m'ho negava. Ara, fa poc temps, ella discutia sobre el referèndum del Sàhara i jo li vaig demanar a veure si estava a favor que votassin els marroquins. Em contestà que no, que només havien de votar els saharis. Vaig insistir: "I supòs que només els que ho són de quatre generacions?". "Sí", fou la seva resposta. ¿I no són els dos casos iguals? L'important no és que tota aquesta gent com els comunistes, feixistes, stalinistes, leninistes i cohorts afegides, pensin una cosa o l'altra. L'important és que distints sectors socials mallorquins ja comencen a veure que amb aquest negoci van perdent qualitat de vida i dignitat. I el gran error dels partits polítics que volen ser nacionalistes és no plantejar-ho amb termes purament comptables. La solidaritat o és planetària o és una d'aquestes estafes que practiquen tan bé els gitanos andalusos.

Miquel Payeras